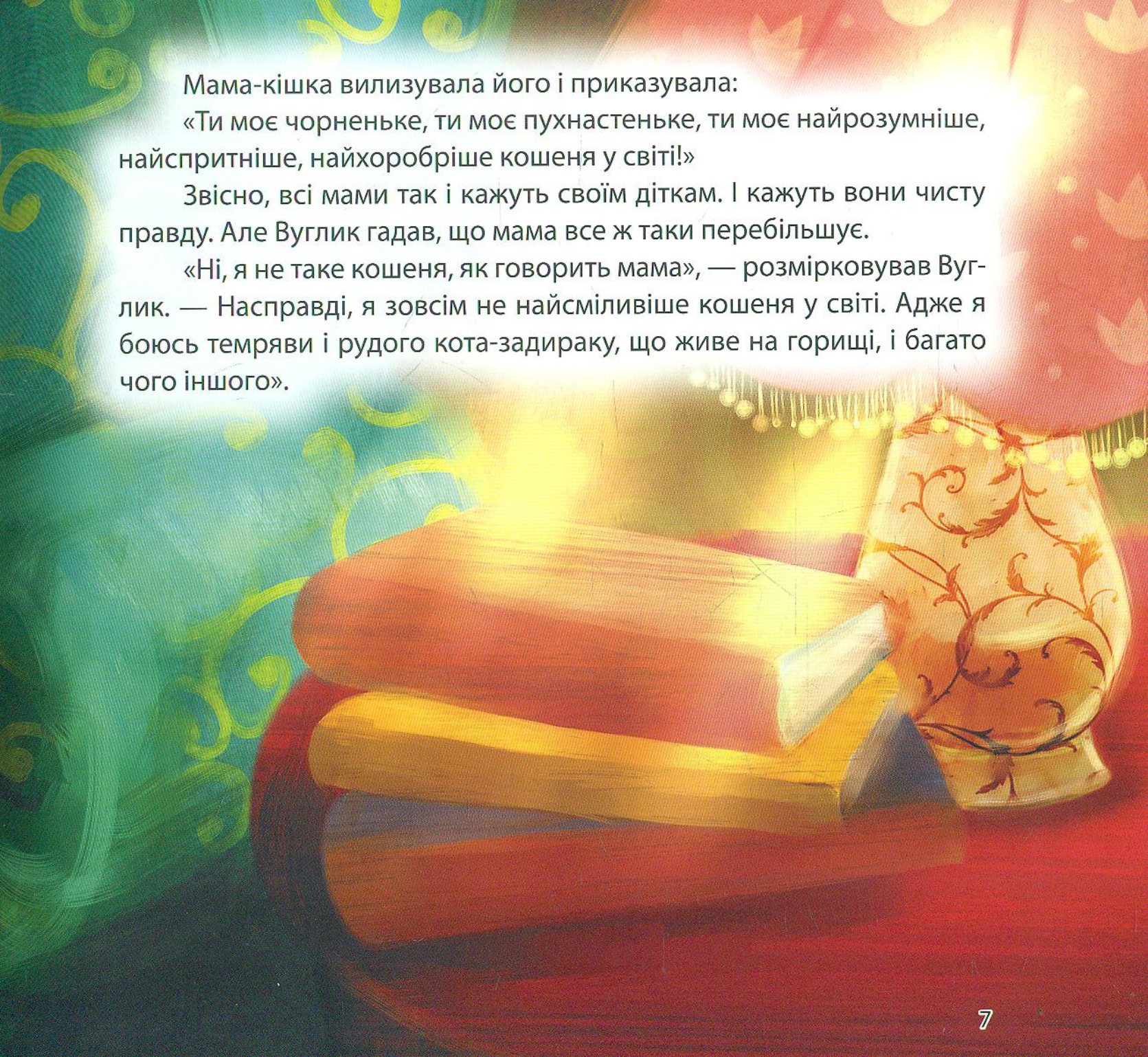

Жило собі у великому місті маленьке, зовсім маленьке кошеня на ім'я Вуглик. Воно було таке маленьке, що багато хто його просто не помічав. А якщо й помічав, то лише вдень. Тому що вночі Вуглика взагалі не було видно. Здогадались, чому? Так, Вуглик був чорним кошенятком. І навіть дуже-дуже чорним. Без жодної білої плямочки. І це його вкрай засмучувало...

«Ах, який же я невдачливий, — часто зітхав Вуглик. — Я маленьке, чорне кошеня, якого ніхто не помічає і яке всього лякається».

Мама-кішка вилизувала його і приказувала:

«Ти моє чорненьке, ти моє пухнастеньке, ти моє найрозумніше, найспритніше, найхоробріше кошеня у світі!»

Звісно, всі мами так і кажуть своїм діткам. І кажуть вони чисту правду. Але Вуглик гадав, що мама все ж таки перебільшує.

«Ні, я не таке кошеня, як говорить мама», — розмірковував Вуглик. — Насправді, я зовсім не найсміливіше кошеня у світі. Адже я боюсь темряви і рудого kota-задираку, що живе на горищі, і багато чого іншого».

А мама-кішка розповідала Вуглику про те, яким відважним був його дідусь. Про те, як вона якось сама вступила у бійку з трьома величезними пацюками. І ще обіцяла, що настане день, коли малюк Вуглик перетвориться на

ХОРОБРОГО, ВІДВАЖНОГО, БЕЗСТРАШНОГО КОТА!

«Головне, вірити у свої сили!» — ось що казала мама-кішка.

Але той день усе не приходив і не приходив...

Вуглик і далі усього боявся.

І ось одного разу... Був звичайний день, як і всі дні до того.

— Синку, мені потрібно відвідати подругу, сіамську кішку, яка живе у двох кварталах звідси, — сказала кошеняті мама.

Маленький Вуглик нізащо не хотів залишатися вдома сам. Йому було лячно. Але зізнаватися в цьому так соромно! Адже мама сподівається, що її син — найхоробріший кіт у світі.